

Ponygek Omnibus 1

Ponygek Omnibus 1

"Een kind met koliek"

&

"Allemaal smoesjes"

Onvergetelijke pony-avonturen van

Stasia Cramer

Uitgeverij Tadidom

Ponygek Omnibus deel 1 bevat de pony-avonturen:

1. 'Een kind met koliek'

© Stasia Cramer

leesniveau E5/M5

eerder uitgegeven door

uitgeverij Zwijsen Algemeen BV te Tilburg

en

2. 'Allemaal smoesjes'

© Stasia Cramer

leesniveau E5/M6

eerder uitgegeven door

uitgeverij Zwijsen Algemeen BV te Tilburg

1ste editie Ponygek Omnibus 1

Uitgeverij Tadidom 2012

www.stasiacramer.nl

ISBN: 978-90-74430-04-3

NUR: 280

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of (door-) verkocht zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een kind met koliek

*Romy en Minke zijn gek op ponyrijden.
Ze hebben beiden een eigen pony op de manege.
Romy heeft ook een paardje van steen.
Ze heeft het uitgeleend aan haar vriendin.
Minke wil er een tekening van maken.
Romy heeft het beeldje van haar oma gekregen.
Nu oma dood is, mist ze haar erg.
Ineens doet Minke heel raar.
Ze zegt dat het stenen paardje stuk is en lacht erom!
Is Romy nu ook Minke kwijt?*

Inhoud

1. Op het strand	8
2. Ista komt logeren	11
3. Monopoly	13
4. Alleen en bang	17
5. De val	19
6. Arme Wapje	22
7. Een kind met koliek	25
8. Bezoek	28

1. Op het strand

"Zullen we doen wie het eerst bij de strandtent is?"

Minke wacht niet tot Romy antwoord geeft.

Ze laat haar pony Wapje al in galop overgaan.

Romy spoort haar pony Nozem ook aan.

Al snel rijden ze vlak naast elkaar.

Het is maar een paar honderd meter tot de strandtent.

Minke laat Wapje nog harder galopperen.

Ze blijft Romy dik voor en wint de race.

"Het is niet eerlijk," zegt Romy, "jij had een voorsprong.

Je was al weg voordat ik in galop was."

Minke lacht vrolijk en Romy lacht uitbundig mee.

Het maakt helemaal niets uit, denkt ze.

Deze keer wint Minke en de volgende keer win ik.

Minke en Romy stappen op hun gemakje terug naar de stal.

De manege is vlak achter de duinen.

De hele weg terug praten ze met elkaar.

Over de pony's, over school, over thuis.

Ineens bedenkt Romy iets.

"Krijg ik het stenen paardje gauw terug?" vraagt ze.

Romy heeft van haar oma een stenen paardje gekregen.

Op de dag dat ze acht jaar werd.
Het is een wit paardje dat steigert.
Het beeldje staat meestal op haar bureau.
Maar nu heeft Minke het geleend.
Ze wil het beeldje natekenen.
Minke heeft Romy ook een tekening beloofd.
Maar Romy wil het beeldje weer snel terug.
Als ze het paardje ziet, denkt ze aan oma.
Een maand nadat ze het beeldje kreeg, is oma
gestorven.
Eerst was oma een beetje ziek.
Daarna werd ze dunner en dunner.
En ze verloor ineens veel haar.
In de kist had ze een pruik op.
Toen was ze oma niet meer, vond Romy.
Daar moest ze lang om huilen.
Romy is heel zuinig op het beeldje van oma.
Toen oma het gaf, zei ze: "Dit beeldje is heel oud.
Het is van hard steen gemaakt.
Toch kan het wel breken, kijk dus maar goed uit!"
Romy wilde liever niet dat Minke het beeldje zou
lenen.
Maar Minke is haar beste vriendin.
Als zij iets wil lenen, dan moet het maar.
Minke kijkt vast goed uit met het paardje.
"Je krijgt het straks terug," zegt Minke.

Ze komen bij de manege aan.
"Eerst zijn benen afsputten," zegt Minke en ze stapt
van Wapje af.

"Ze zijn helemaal vies geworden van het zand."
Romy spoelt het bit van Nozems hoofdstel af.
"Morgen hebben we toch springen?" vraagt ze.
"Ja," zegt Minke.
Romy glimlacht naar haar vriendin.
Hè, fijn, ze gaan weer springen!
Het beeldje is ze even vergeten.

2. Ista komt logeren

De moeder van Minke haalt Romy en Minke op.
Romy woont twee straten van Minke vandaan.
Al snel zijn ze bij het huis van Romy.
"Kom je me morgen halen?" vraagt Minke.
Op zaterdag gaan ze altijd samen op de fiets naar de pony's.
De ene week hebben ze springles, de andere week dressuur.
Vandaag is de springles aan de beurt.
Romy vindt springen altijd erg spannend.
Ze is al vaak van haar pony afgevallen.
Soms wil Nozem niet springen.
Dan stopt hij net voor de hindernis.
Zeker weten dat ze er dan af ligt.
Dan heeft ze weer een blauwe plek op haar been, of op haar bil.
Maar soms springt Nozem superhoog over de balken.
Dan is het net of ze zweven en dat vindt Romy geweldig.

"Ik kom je morgen halen," zegt Romy tegen haar vriendin.
"Ista komt logeren," zegt de moeder van Minke, "dan is het niet leuk als je gaat rijden."
"Maar voor Wapje is het erg als ik niet kom," zegt

Minke, "dan staat hij de hele dag op stal!
Als een pony lang stilstaat, krijgt hij koliek."

Romy knikt.

Een pony moet elke dag lopen, daar moet zijn baasje
echt voor zorgen.

Als hij lang stilstaat, raken zijn darmen verstopt.

Dan krijgt hij erge buikpijn.

"Vraag of Ista meegaat," zegt Romy, "dan gaan we
met z'n drieën."

Romy weet dat Ista het nichtje van Minke is.

Minke heeft haar veel over Ista verteld.

Elke zomer gaat ze bij haar nicht logeren.

Dan halen ze samen kattenkwaad uit.

Vorig jaar hebben ze een dode spin in het bed van
Ista's broertje gelegd!

Romy wil Ista wel eens zien.

"Kan Ista ook rijden?" vraagt ze.

"Nee," zegt Minke, "maar ze houdt wel van pony's."

Romy stapt uit de auto.

"Tot morgen dan. Dag Minke, dag mevrouw De
Gooy."

Ze zwaait de auto na.

Oh, denkt ze, ik had beter met Minke kunnen
meegaan.

Dan had ik het stenen paardje kunnen meenemen.

Nou ja, morgen dan maar, een dag meer maakt niet
zoveel uit.

3. Monopoly

Het is zaterdag.

Romy staat voor de deur van Minke.

Ze is veel te vroeg, de springles is pas over een paar uur.

Misschien kunnen we eerst spelen, heeft Romy bedacht.

Leuk, met Ista erbij.

Romy belt aan en Minke doet open.

Minke begint raar te lachen.

Ze roept: "Haha, je paardje is hartstikke stuk."

Romy schrikt en ze weet niet wat ze moet zeggen.

Wat doet Minke raar!

Is het stenen paardje stuk?

Dat kan toch niet?

Hoe is dat dan gebeurd?

Daar mag Minke toch niet om lachen?

Romy snapt er niets van.

Zenuwachtig volgt ze Minke de gang door.

Waar is het paardje en wat is er stuk?

Ista zit op de grond in de woonkamer.

Naast haar ligt het spel monopoly.

Romy kent het spel erg goed.

Bijna elke week speelt ze het met Minke.

"Wat jammer van je paardje, hè? Haha," zegt Ista.

Nu wordt Romy boos.

Twee tegen een, dat is gemeen.
Zij heeft toch niets verkeerd gedaan?
Zou het paardje van oma echt stuk zijn?
"Waar is het paardje?" vraagt ze aan Minke.
Minke loopt naar de kast.
Ze pakt een doosje en geeft het aan Romy.

In het doosje ligt het stenen paardje van oma.
Een voorbeentje ontbreekt en ook de staart van het
paardje is er niet meer.
"Ik zal het paardje voor je lijmen," zegt Minke.
"De staart en het voorbeen liggen boven, in de la
van mijn bureau, naast de lijm.
Morgen heb je je paardje terug, haha."
Romy zou het liefste in huilen uitbarsten.
Om het paardje dat stuk is.
Om Minke die zo raar en koud doet.
Om oma die weg is en die ze zo mist.
Maar ze houdt haar tranen in.
"Nou, doe je mee?" zegt Ista.
"Anders gaan Minke en ik samen door, hoor."

Ista zit nog steeds op de grond.
Voor haar ligt het spel monopoly.
Ze pakt de dobbelsteen van het bord en zegt: "Jij
bent, Romy.
Ga maar zitten en gooi de dobbelsteen."
Romy weet niet wat ze moet doen.
Ze wil liever weg, naar huis.
Maar ze gaat toch op de grond zitten en krijgt geld

om mee te spelen.

Minke en Ista hebben al veel straten.

Er rolt een traan over Romy's wang.

Waarom is Minke zo anders, ze is toch haar beste vriendin?

Heeft zij het beeldje gebroken of Ista, per ongeluk of expres?

Romy komt op een straat van Minke.

"Die is van mij, geef maar geld," zegt Minke.

Ze pakt het geld zomaar bij Romy weg.

Een beurt later is Romy weer de klos.

"Haha, nu kom je eindelijk op een straatje van mij," roept Ista.

"Je bent al bijna blut, Romy! Kijk dan Ista," zegt Minke.

"Dit is niet eerlijk," zegt Romy.

"Jullie hadden al straten, zo vind ik er niets aan."

"Je kunt gewoon niet tegen je verlies," zegt Ista.

Ze jout Romy uit met haar vinger.

"Nanananana, Romy heeft geen geld meer, Romy gaat verliezen!"

Minke doet met haar nicht mee.

Ze steekt ook haar vinger naar Romy uit.

Ze zingt mee: "Romy heeft geen geld meer, Romy gaat verliezen."

Nog nooit in haar leven heeft Romy zich zó verdrietig gevoeld.

Langzaam staat ze op en ze zegt: "Ik denk dat ik maar naar de manege ga."

"Doei," zeggen Ista en Minke in koor.
Ze kijken niet eens op, maar spelen gewoon door.
Ze doen alsof Romy niet bestaat.
Romy rent naar buiten en met een knal trekt ze de
deur achter zich dicht.

4. Alleen en bang

Romy pakt haar fiets en in haar eentje rijdt ze naar de manege.

Romy is bang alleen.

Ze komt langs de boerderij met de valse hond.

Daar komt hij al aan.

Hij komt grommend op haar af.

Romy trapt zo hard mogelijk door.

De hond holt achter haar aan en probeert in haar kuit te happen.

Romy trapt nog harder, ze is bijna bij de hoek.

Verder gaat de hond nooit.

Anders kan hij het erf niet in de gaten houden.

Nu moet Romy door de duinen fietsen.

Omhoog en omlaag, tegen de wind in.

Overal zijn struiken langs het pad.

Samen met Minke is Romy hier niet bang.

Soms gilt Minke expres, dan schrikt Romy zich altijd rot.

Komt er een monster uit de bosjes?

Nee hoor, het is een grap van Minke.

Romy begint hard te zingen.

Dat heeft oma tegen haar gezegd.

"Als je bang bent, ga je gewoon zingen. Heel hard zingen.

Iemand die hard zingt, lijkt niet bang."
Maar Romy is veel banger dan oma.
Oma fietste altijd alleen door de duinen.
Elke zaterdag kwam ze kijken naar de les.
Vaak zei ze: "Was ik maar tien jaar jonger, dan wist ik het wel.
Dan nam ik ook paardrijles.
Vooral springen lijkt me het einde."
Oma nam altijd iets mee voor Nozem en Wapje.
Een paar wortels of snoepjes.
Ook voor Minke en Romy had ze altijd wat bij zich.
Warme thee in de thermoskan in de winter.
Een blikje cola uit de koelbox in de zomer.
Vaak ook een mand vol broodjes en koek.
Dan hadden ze een picknick op het strand met z'n drietjes.
Romy veegt de tranen van haar wangen.
Ze moet zo vaak huilen als ze aan oma denkt.

Een stuk voor haar rijden mensen.
Een vader, moeder en twee kinderen.
Romy trapt hard door en gaat achter de moeder rijden.
Nu is het net of ze bij het gezin hoort.
Zo voelt ze zich weer veilig.
Oh, gelukkig, denkt ze, daar is de manege al.

5. De val

Romy legt het zadel op Nozems rug.
Ze heeft haar pony al gepoetst.
Zijn hoeven zijn uitgekrabd.
De springles begint zo.
Minke is er nog niet, ze zal wel niet meer komen.
Romy haalt de singel onder de buik van Nozem door.
Ze trekt de riem strak aan.
Nozem zet zijn buik op en hapt naar Romy.
Romy geeft hem een flinke tik.
"Foei, Nozem, doe niet zo stom."
Nozem schrikt van de tik en Romy ook.
Ze heeft Nozem nog nooit geslagen!
"Sorry Nozem," zegt Romy en ze aait haar pony over zijn hals.
Maar Nozem kijkt boos de andere kant op.
Hans is de instructeur, hij geeft iedere zaterdag les.
"Je let niet op," zegt Hans tegen Romy.
"Jij bent aan de beurt.
Wend maar af bij C en kom naar de hindernis."
Nozem stormt op de sprong af, hij weet dat hij goed kan springen.
"Kalm aan," zegt Hans.
Maar Nozem is al over de hindernis heen.
Hij blijft in galop gaan.

"Houd hem in, Romy," zegt Hans.
Romy trekt aan de teugels, maar niet hard genoeg.
Nozem gaat steeds sneller lopen.
"Maak maar een grote volte," zegt Hans.
"Dan gaat hij vanzelf zachter."
Romy laat Nozem in een cirkel rijden.
Al snel gaat hij over in draf.

"Jij bent weer aan de beurt, Romy," zegt Hans even later.
"Nu moeten jullie over de tweesprong.
Maar kijk uit, laat hem niet te hard gaan."
Nozem wil weer keihard rennen en Romy trekt aan de teugels.
Nozem schudt wild met zijn hoofd.
Hij trekt zich niets van Romy aan.
Hij gaat juist nog harder.
De eerste sprong gaat nog goed.
Nozem springt er schuin overheen.
Bij de tweede sprong komt hij niet goed uit.
Eerst is het net of Nozem niet wil springen.

Romy schiet helemaal naar voren.
Dan maakt Nozem ineens een enorm grote sprong.
Romy komt los van het zadel.
Haar voeten zijn uit de beugels.
Ze heeft de teugels niet meer goed vast.
Als Nozem neerkomt, rent hij weg.
Romy valt met haar gezicht in het zand.
"Trakteren," zegt Hans.
Hij heeft al gezien dat Romy niet gewond is.

6. Arme Wapje

Ook op zondag rijdt Romy alleen.
Ze heeft thuis lang op Minke gewacht.
Op zondag brengt de moeder van Romy hen altijd
naar de pony's.
Romy's moeder heeft naar Minke gebeld.
"Minke komt niet," heeft haar moeder gezegd.
"Omdat Ista er is, ze zijn samen aan het spelen."
Romy durft niet met Nozem naar buiten.
Ze is een beetje bang na de val.
Ze rijdt op hem in de manege.
Wapje kijkt haar een beetje zielig na.
Hij hinnikt zachtjes.
Gisteren heeft hij niet gesprongen.
Moet hij vandaag ook op stal blijven?
Stomme Minke, denkt Romy, arme Wapje.
Als Wapje niet loopt, krijgt hij koliek.
Zie je wel, hij kijkt al naar zijn buik.
Dat is het begin van koliek.
Dat komt ervan als je een pony in de steek laat.
Maar Romy laat Wapje heus niet in de steek.

Na het rijden laat ze Wapje los.
Hij mag even in de buitenbak rennen.
Romy blijft erbij staan.
Ze hoopt dat er niets ergs gebeurt.

Wapje doet zo gek!
Hij rent door de bak.
Bij het hek stopt hij ineens.
Dan bokt hij een paar keer.
En hij hinnikt vrolijk.
Ineens gaat hij weer over in galop.
Hij springt toch niet over het hek?
Net voor het hek stopt hij weer.
Even later doet Romy Wapje zijn halster weer om.
De witte pony kijkt nu veel blijer.
Romy zet Wapje terug op stal.

Wapje en Nozem staan naast elkaar in een stand.
Op de grond ligt een dikke laag stro.
Tussen hen in hangt een balk.
Wapje is helemaal wit en Nozem zwart.
Maar ze zijn allebei even mooi, vindt Romy.
Nozem weet dat hij iets lekkers krijgt voordat Romy weggaat.
Hij kijkt haar vrolijk aan met zijn grote, bruine ogen.
Met zijn hoef schraapt hij over de grond.

Dan begint hij zacht te hinniken.
Romy breekt de appel in twee delen.
Snel geeft ze Nozem een halve appel.
Wapje wordt een beetje boos.
Krijgt hij niets?
Hij schudt met zijn hoofd op en neer.
Hij is net een jaknikker.
Dan krijgt ook Wapje zijn deel.
"Ik laat jou niet in de steek, hoor," zegt Romy.

7. Een kind met koliek

Het is maandag.

Romy moet zo weer naar school, maar ze wil liever thuisblijven.

"Neem nog een boterham," zegt moeder.

"Ik heb geen trek," zegt Romy.

"Maar kind, je hebt er maar één op.

Normaal eet je er drie.

Nou vooruit, je mag er nog één met zoet."

"Ik hoef echt niet meer," zegt Romy.

"Ben je ziek?" vraagt moeder.

Romy schudt haar hoofd.

"Wat is er dan met je, je kijkt zo verdrietig, is er iets?"

Weer schudt Romy haar hoofd.

Ze wil haar moeder vertellen over Minke.

Over Minke en Ista, die zo raar hebben gedaan.

Over het stenen paardje, dat stuk is.

Dat ze alleen heeft gefietst.

Dat ze bang is alleen.

Dat ze oma zo mist.

Maar Romy zegt niets, ze kan gewoon niets zeggen.

Dus gaat ze toch maar naar school.

Bijna komt Romy te laat, ze heeft heel langzaam gelopen.

Alle kinderen zitten al op hun plaats.
"Net op tijd," zegt de juf, "ga maar gauw naar je plaats."
"Mag ik daar zitten?" vraagt Romy.
Ze wijst een lege stoel aan, ver van Minke vandaan.
"Hebben jullie ruzie?" vraagt de juf.
"Nee hoor," zegt Romy.
Ze loopt snel naar de lege plaats.
Alle kinderen kijken haar na.
Alleen Minke kijkt niet.
De les begint.
Romy let niet goed op, dat kan ze niet.
Ze heeft pijn in haar buik.
In de pauze gaat ze op een bankje zitten.
Alle kinderen spelen en lachen.
Zij zit alleen op het bankje.
Ivar komt naar haar toe en hij vraagt: "Doe je mee?"
"Nee," zegt Romy, "ik eh, ik heb koliek."
Romy probeert te lachen om haar eigen grapje.
Maar de enige die lacht is Ivar.
Even later komt Feyza naar haar toe.
Ze kijkt ernstig en vraagt: "Heb je koliek?
Dat lijkt me heel erg, zal ik de juf roepen?"
"Nee hoor," zegt Romy.
Ze probeert weer te lachen.
Ze wil zeggen: "Het is maar een grap.
Het bestaat niet eens, een kind met koliek!"
Maar Romy kan weer niets zeggen.

Feyza gaat de juf toch halen.
Ze staan allemaal om haar heen.
Een kind met koliek! Dat is vast heel erg.
Minke zit aan de overkant van het schoolplein,
alleen.
Alle kinderen zijn bij Romy.
"Zal ik je naar huis brengen?" vraagt Feyza.
Ineens begint Romy te huilen.
"Ga maar met haar mee, Feyza," zegt de juf.
"Romy kan maar beter naar huis gaan.
Koliek is een ernstige zaak."
Feyza brengt Romy thuis.
Romy's moeder stopt haar onder de wol.
Ze krijgt een warme kruik tegen haar buik.
Dat is goed tegen de koliek.
Moeder geeft Romy een zoen op haar wang.
"Ga maar lekker slapen," zegt ze.

8. Bezoek

Romy wil wel slapen, maar het lukt niet.
Ze denkt aan het stenen paardje, dat stuk is.
Ista heeft het vast stukgemaakt, zoiets doet Minke niet.
Maar waarom deed Minke dan zo stom?
Waarom lachte ze om het paardje?
Romy kan maar beter niet aan Minke denken.
Maar dan denkt ze weer aan oma.
Oma, die nooit meer terugkomt.
Als de tranen komen, doet Romy haar ogen dicht.
Romy denkt nu aan de klas.
De school is uit.
Ivar zal zo wel komen, of Feyza, er wordt al gebeld.
"Bezoek voor je," roept moeder.
De deur gaat open en ... daar is Minke.
Romy slikt een paar keer, ze weet niets te zeggen.
"Hier is de tekening," zegt Minke, "ik heb hem speciaal voor jou gemaakt."
Minke heeft het stenen paardje getekend.
Voordat het stuk was, natuurlijk.
Om de tekening zit een lijstje.
"Dank je," zegt Romy.
Dan weet ze weer niet wat ze moet zeggen.
Minke geeft haar een pakje.
"Hier is je paardje," zegt ze, "ik heb het gelijmd.

Je ziet er niets meer van.
En je krijgt ook mijn beeldje."

Romy opent het pakje.
Ze kan niet zien dat het paardje is gelijmd.
Minke heeft het heel mooi gemaakt.
Het andere beeldje is een wit veulen.
Minke heeft het van haar zakgeld gespaard.
Romy weet hoe mooi Minke het veulen vindt.
"Dank je," zegt ze, "maar waarom moest je zo met
Ista lachen?
Je lacht toch niet als er iets stuk is?"
Minke gaat op de rand van het bed zitten.
"Ista zei dat ik erom moest lachen.
Dat jij het dan niet erg zou vinden.
Het lijmen was heel moeilijk.
Ista heeft niet eens geholpen.
Ik vond het zo erg voor je, het spijt me zo."
Romy gaat rechtop in bed zitten, de buikpijn is
ineens weg.
"Zullen we gaan rijden?" vraagt ze en ze springt uit
bed.
Haar moeder komt binnen.
"Ik ben beter, mam," zegt Romy, "we gaan naar de
manege, hoor."
Moeder vindt het goed.
"Ik breng jullie wel even," zegt ze.

"Tot de strandtent?" vraagt Romy.
Door de duinen hebben ze gedraafd.

Romy wil nu wel wat harder, ze is ineens niet bang meer.

Ze spoort Nozem aan tot galop en begint luidkeels te zingen.

"Wacht op mij," roept Minke.

Ook Wapje galoppeert nu.

Ze komen precies gelijk aan bij de strandtent.

"Jij hebt gewonnen," zeggen ze in koor.

Allemaal smoesjes

*Daniëlle heeft voor haar verjaardag
een pony gekregen.*

Dat zou Mariska ook wel willen.

Maar haar ouders vinden dat veel te duur.

*Nu moet Mariska allerlei smoesjes verzinnen, om
toch haar zin te krijgen...*

Inhoud

1. Er zijn er twee jarig	34
2. De pony van Daniëlle	39
3. Mariska wil ook een pony	43
4. Naar de speelgoedwinkel	45
5. Het eerste geld	48
6. Actie voor het goede doel	51
7. Helemaal gek van pony's	55
8. Weer naar Spokie	59
9. De opsporing	64

1. Er zijn er twee jarig

'Er zijn er twee jarig, hoera, hoera.

Je kunt het wel zien, dat zijn zij!

Mariska en Daniëlle staan allebei op de schoolbank.

Daniëlle zingt mee en Mariska geeft de maat aan.

Ze doet de juffrouw na.

Als het liedje uit is, zegt de juffrouw dat het stil moet zijn.

Ze vraagt wat Mariska allemaal heeft gekregen.

'Ik heb skeelers gehad,' zegt Mariska enthousiast.

'En ook een roze dekbedovertrek.

En een puzzel enneh ... deze nieuwe trui.'

Ze draait een rondje op de schoolbank.

'En ook nog kleertjes voor Fleur.'

'Dat zijn veel cadeautjes,' zegt juffrouw Jannie.

'Wat heb jij gekregen, Daniëlle?'

Het wordt ineens heel stil.

Vol spanning kijken ze naar Daniëlle.

Daniëlle wacht even en ze begint te glimlachen.

'Ik? Oh, eh... ik heb een pony gehad.

Geen speelgoed pony natuurlijk, maar een échte pony.'

'Ooohh,' roepen de kinderen.

'Hoe heet hij?' vraagt Jolanda.

'Wat voor kleur heeft hij?' schreeuwt Michael er doorheen.

'Is hij lief?'

'Eet hij veel?'

Ja hoor, het is weer zo ver, denkt Mariska.

Ieder jaar hetzelfde liedje.

Waarom is Daniëlle niet op een andere dag jarig?

Ze springt van de schoolbank af en gaat verdrietig naar haar plaats.

Alle kinderen staan om Daniëlle heen.

'Moeten we niet rekenen?' roept Mariska naar de juffrouw.

'Alle kinderen naar hun plaats,' zegt de juffrouw, maar die horen haar niet eens.

'Wie wil er een appel, ik trakteer,' brult Mariska.

Nu horen ze haar wel, lachend rennen ze naar haar toe.

Mariska haalt voor elk kind een appel uit haar tas.

Daarna is er weer een verrassing.

De vader van Daniëlle staat plotseling voor de klas.

Hij geeft alle kinderen een flesje limonade plus een zakje chips.

Als hij bij Mariska aankomt, zegt ze: 'Ik lust helemaal geen chips en ook geen limonade.'

Na het speelkwartier zitten ze rustig in de klas.

Ze moeten sommen maken: optellen en aftrekken.

Mariska denkt na, maar niet over de sommen.

Ze is ineens helemaal niet meer blij met haar nieuwe skeelers.

En ook niet met haar andere cadeaus.

Ze zou ze allemaal wel willen inleveren voor een pony!
Hoe zou Daniëlles pony eruit zien?
Is het een Welsh pony of een Shetlander?
Een New Forest of een fjord?
Een Dartmoor of een Haflinger?
Of een... Mariska kan niet zo snel op nóg een ander ras komen.
Het zou haar ook niet uitmaken wat voor pony ze kreeg.
Ze zijn haar allemaal even lief en ze vindt ze allemaal even mooi!
Wat zou ze graag de pony van Daniëlle zien.

Mariska is dol op dieren.
Thuis hebben ze een katje gehad, daar speelde ze altijd mee.
's Morgens legde ze Grijsje in haar poppenwieg.
Je zag alleen zijn koppie, héél klein, want Grijsje was jong.
Als ze terugkwam van school lag hij er nog.
De hele dag speelde ze met Grijsje.
Ze gooide met een kleine bal en daar ging hij achteraan.
Of ze trok een muis door de kamer heen.
Ze weet nog goed dat ze op een woensdagmiddag thuiskwam.
Grijsje lag niet in de poppenwieg.
Ze zocht haar hele kamer door, maar hij was nergens te vinden.

Mama zei: 'Grijsje is hier niet meer, Mariska.
We hebben hem naar een boer gebracht, daar heeft
hij het veel fijner.
Daar kan hij echte muizen vangen.'
'Maar, maar... dat kan toch niet,' zei Mariska.
'Grijsje is van mij.'
'Grijsje is van ons allemaal,' zei mama.
'En Grijsje heeft het gordijn stukgemaakt en hij
heeft het kleed smerig gemaakt.
Katten horen niet in huis.'
Mariska kon niets meer zeggen, de tranen liepen
over haar wangen.

En nu heeft Daniëlle een pony gekregen!
En ze hebben al een kat en ook een hond.
Dat weet ze van Jolanda.
Jolanda is een keer bij Daniëlle geweest.
Mariska niet, ze zijn ook geen vriendinnen.
Maar wat wil ze graag die pony bekijken.
Een pony is zelfs nog leuker dan een katje, want
je kunt er ook op rijden!
Maar Daniëlle vraagt haar zeker niet op bezoek.
Ze moet dus een smoesje verzinnen.
Mariska schrijft een briefje, vouwt het op en schrijft
er GEHEIM op.
Ze gooit het op de bank van Jolanda, zij moet het
doorgeven.
Daniëlle leest het briefje.
Er staat op: 'Jij hebt vast geen pony gekregen, je
liegt dat je barst'.

Daniëlle kijkt boos.
Ze wil wel zo door de klas schreeuwen, maar dat mag niet.
Ze laat haar pen op de grond vallen en steekt haar vinger op.
'Mag ik mijn pen even oppakken, juffrouw?
Hij is gevallen.'
'Dat is goed.'
Daniëlle staat op, ze is vlak bij Mariska.
Ze bukt en ze fluistert: 'Als je me niet gelooft, kom je maar kijken.
Morgenmiddag, dan hebben we vrij.'
Mariska knikt.
'Niet praten, jongens.
Het moet stil zijn,' zegt de juffrouw vermanend.

2. De pony van Daniëlle

Mariska wordt afgehaald met de auto.

'Brengt u haar op tijd thuis?' vraagt mama aan de moeder van Daniëlle.

'Ja hoor, rond vijf uur, denk ik.'

Het duurt wel even voor ze er zijn, want Daniëlle woont buiten de stad.

Ze komen bij een mooie villa.

'Kom maar mee,' zegt Daniëlle.

Achter het huis is een tuin.

Het gras is keurig gemaaid, om het gras staan fleurige bloemen.

Ze moeten nog verder en komen bij een stal.

'Spokie,' roept Daniëlle en ineens komt er een ponyhoofd naar buiten.

Het is helemaal grijs en het heeft lange manen.

'Geloof je me nu wel?' vraagt Daniëlle verontwaardigd.

Wat een prachtige pony, denkt Mariska.

Die zou ik ook wel willen hebben.

'Als hij jonkies krijgt, mag ik er dan één?' vraagt ze.

'Hahaha, deze kan geeneens jonkies krijgen, want het is een mannetje.'

Daniëlle opent de staldeur.

'Ik ga hem borstelen,' zegt ze.

'Mag ik helpen?' vraagt Mariska.

'Nee, dat kun je toch niet.'
Het duurt heel lang voordat Daniëlle klaar is.
Dan neemt ze Spokie mee naar buiten.
'Houd jij hem maar even vast,' zegt ze.
'Ik ga het zadel pakken uit de schuur.'
Mariska is helemaal alleen met de pony.
Ze aait hem over zijn neus, die is heel zacht.
Spokie heeft dik haar.
Wat fijn moet het zijn om hem elke dag te
borstelen.
Als Spokie van haar was, dan zou ze hem nog langer
poetsen.
En zijn manen zou ze elke dag kammen.
Beter dan Daniëlle, want er zit nog een klit in.
Mariska probeert met haar vingers het haar uit de
knoop te halen.
En ze zou elke dag op hem rijden.

Kijken naar de konijnen en de vogels en de
eekhoorns natuurlijk.
Als ze terugkwamen uit het bos zou ze Spokie

lekkere wortels geven. De pony snuffelt aan haar hand.

Ze pakt zijn lip beet en ineens gooit hij zijn hoofd de lucht in.

Het lijkt of hij lacht.

Mariska aait hem over zijn rug.

'Er zit een strootje in je staart', zegt ze.

'Dat moet er uitgehaald worden, anders ben je geen nette pony.'

Ze laat het halster los en loopt naar de staart.

Plotseling rent Spokie weg.

'Kom hier', roept Mariska.

Maar de pony luistert niet, hij galoppeert zo maar door de tuin.

'Wat heb je nu gedaan, stommerik,' roept Daniëlle die net terugkomt.

Ze proberen Spokie te vangen.

Maar elke keer als ze hem bijna te pakken hebben, is hij weer weg.

Hij vindt het een leuk spelletje.

Spokie knabbelt aan de viooltjes.

'Niet doen Spokie,' gilt Daniëlle.

De pony kijkt haar aan en geeft een knipoog.

Hij draaft over het grasveld en ploegt door de bloemen.

De keurig nette tuin is in een puinhoop veranderd.

De moeder van Daniëlle komt naar buiten, ze slaat een hand voor haar mond van schrik.

'Pak de pony direct,' zegt ze woedend.

Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan.
Ze rennen als gekken achter Spokie aan, maar de pony is hen steeds te snel af.
Dan bedenkt Daniëlle iets slims.
Ze haalt een emmertje met brokjes uit de stal en rammelt ermee.
Als Spokie dat hoort, komt hij snel naar Daniëlle.
Hij is nu zo mak als een lammetje.
Daniëlle pakt het halster en zegt: 'Meekomen, Spokie.'

Net voordat Spokie binnen is, tilt hij zijn staart op.
De grond ligt plotseling vol met mestballen!
De moeder van Daniëlle kijkt nu nog bozer.
'Jij gaat meteen naar je kamer, Daniëlle,' zegt ze.
'Ik heb je gezegd dat de pony niet in de tuin mag.'
'Maar het is niet mijn schuld,' zegt Daniëlle.
'Mariska heeft de pony losgelaten.'
'Het is toch jouw pony, of heb ik dat verkeerd?'
'Ja maar...'
'Niets te jamaren.
Zet de pony op stal en ga daarna onmiddellijk naar binnen.
Ik breng jou meteen naar huis, Mariska.'

3. Mariska wil ook een pony

Ze zitten aan tafel en Mariska vertelt over de pony van Daniëlle.

Dat hij zo'n mooie kleur heeft en zulke lange manen.

Dat hij knipoogjes kan geven.

'Je kunt niet praten en eten tegelijk,' zegt mama.

'Neem eens een hap.'

'Maar luister dan, ik heb nog niet verteld wat er voor leuks gebeurd is.'

'Eerst je bord leegeten, anders wordt het eten koud,' zegt papa.

Mariska propt een aardappel in haar mond, een lepel bloemkool en ook nog een halve gehaktbal.

'Foei Mariska, zo te schrokken, kijk eens naar Remco, die eet heel netjes.

En hij is nog wel jonger!'

Mariska zegt maar niets, haar mond zit trouwens vol.

Als haar bord leeg is, vraagt ze: 'Mag ik ook een pony, mam?'

'Nee Mariska.'

'Waarom niet?'

'We hebben toch helemaal geen plaats voor een pony.

Waar moeten we hem neerzetten?'

'In de schuur, daar kunnen we een stal van maken.'
'In de schuur staan de fietsen al.
En trouwens, een pony kunnen we niet betalen.'
'Hoeveel kost een pony dan?'
'Veel geld, ontzettend veel geld. En dan heb je nog
het eten en het stro,' zegt mama.
'Maar ik wil het zo graag, alsjeblijft?' vraagt
Mariska.
'Niet zo zitten zeuren, Maris.'
'Maar eh... alle kinderen uit de klas hebben een
pony, hoor.'
'Nu moet je niet liegen, Mariska,' zegt mama streng.
'Dat doe je de laatste tijd wel vaker en dat vind ik
heel vervelend.
Jij hebt een paar mooie skeelers gekregen, die wilde
je toch graag?'
'Ik vind die skeelers helemaal niet leuk.'
Nu wordt papa ongeduldig.
Hij pakt Mariska bij de kin, zodat ze hem moet
aankijken.
'Als je nu je brutale mond niet houdt, ga je meteen
naar boven en naar bed.'
'Ik wil ook een pony,' zegt Remco plotseling.
'Nou begint hij ook al,' zegt mama.
'Ik wil het woord pony niet meer aan tafel horen,'
zegt papa.
In bed denkt Mariska er over na.
Hoe komt ze nou aan een pony?
Is een pony echt zo duur?
Wat zal Spokie hebben gekost?

4. Naar de speelgoedwinkel

Mariska heeft iets bedacht.

Ze gaat naar de speelgoedwinkel van meneer Mulder.

Alle kinderen noemen hem stiekem meneer Bulder, want hij schreeuwt altijd zo.

Hij heeft Peter uit haar klas een keer een klap gegeven.

Maar Peter had ook een autootje gepikt.

De agent was er nog bij geweest, en die had gezegd:

'U mag kinderen niet slaan, meneer Mulder.

Voor eigen rechter spelen kan niet.'

Mariska opent de deur.

'Tring.'

Er zijn geen andere klanten in de winkel.

Meneer Mulder staat achter de toonbank.

'Dag meneer Bu... eh Mulder.'

Voorzichtig legt ze de skeelers voor hem neer.

'Ze zijn zeker kapot, hè?' zegt Mulder.

'Je bent natuurlijk onvoorzichtig geweest en nu kan ik daarvoor opdraaien!

Nou, daar begin ik niet aan.'

'Nee, meneer Bu... eh meneer, ze zijn nog niet eens gebruikt.

Ik wil de skeelers teruggeven, ik heb geld nodig voor een pony.'

'Er wordt hier geen geld teruggegeven, meisje, gekocht is gekocht.'

'Geef anders maar de helft terug,' zegt Mariska.

'Die dingen kan ik toch niet meer verkopen?' zegt meneer Mulder.

'Kijk eens hier, er zit een kras op deze skeeler, wegwezen nu.'

Maar Mariska is vastbesloten.

Ze is heus niet bang voor hem, nou ja, een beetje maar.

'Als u mij het geld niet teruggeeft, vertel ik het alle mensen.'

'Ze luisteren heus niet naar zo'n snotneus als jij.'

Mariska geeft niet op en zegt: 'Dan schrijf ik in de schoolkrant hoe slecht u bent.

Iedereen leest de schoolkrant, en eh... niemand koopt hier meer.'

'Als je niet weggaat, dan zet ik je de winkel uit.'

Meneer Mulder is helemaal rood, maar Mariska blijft staan.

Ze kijkt hem boos aan, ze gaat heus niet weg.

Dan komt hij dreigend op haar af.

'Ik zeg tegen de agent dat u me geslagen hebt,' zegt ze snel.

'U mag geen kinderen slaan van de agent.'

Ze draait zich om en wil weglopen.

'Eh... wacht eens even meisje.'

Mulders stem is ineens zacht als fluweel.

'Kom eens hier meisje, ik doe je heus niets.
Jij wilt graag een pony hè?
Kijk, hier heb ik er één.
Hij kan steigeren, als je op het knopje drukt.
Vind je die niet schitterend?
Je mag hem omruilen voor de skeelers.'
'Ik wil een echte pony en dan moet je geld hebben,
veel geld.'
'Ontevreden kind dat je er bent.
Je hoeft hier nooit meer te komen, eruit jij.'
Meneer Mulder is nu paars van woede.
Mariska grist haar skeelers van de toonbank en
maakt dat ze wegkomt.
Onderweg verzint ze al iets anders.

5. Het eerste geld

Op zaterdag is Mariska druk in de weer.

Ze tekent kaarten, wel tien stuks.

Ze gaat naar zolder en bekijkt haar speelgoed.

Daar ligt haar verpleegstersuniform en ook haar verfdoo's.

Ze doet alles in een grote plastic tas en gaat vastbesloten de deur uit.

Ze belt aan bij de burens, mevrouw Schouten doet open.

'Dag Mariska, wat heb jij nou bij je?'

'Wilt u wat kopen mevrouw, ik heb veel speelgoed bij me.'

Een mooie verfdoo's, net iets voor Maaïke.'

De buurvrouw lacht.

'Mag dat wel van je moeder, Mariska?'

'Ja hoor, het is toch mijn speelgoed?'

'En wat doe je dan met het geld?'

'Eh, een po..., dat is voor de arme kindertjes!'

'Wat wil je voor de verfdoo's hebben?'

'Een euro. Een euro lijkt hij me zeker wel waard, vindt u niet?'

'Nou goed dan, ik haal binnen even geld.'

Als de buurvrouw terugkomt, stopt ze Mariska een euro in haar hand.

Ze zegt: 'De verfdoo's mag je houden, hoor.'

Lief van je dat je om die arme kinderen

bekommert.

Naar welk land gaat het geld?'

'Eh... dat weet alleen de juffrouw van onze klas.

Een land ergens in Afrika, geloof ik.'

Het volgende huis is van de oude meneer Koolen.

Hij wil wel een kaart kopen voor tien eurocent.

Als ze een boodschap voor hem wil doen, krijg ze nog een euro erbij.

De auto van de overbuurman wast ze voor twee euro.

Ze verkoopt een pop en ook nog eens vier kaarten.

Als ze binnen moet komen, rinkelt het geld in haar zak.

Boven gooit ze alle munten op haar bed en gaat ze tellen.

Dertien euro zestig, met het spaargeld erbij.

Ze gaat snel naar beneden om haar moeder te zoeken.

'Mama, wil je deze munten omruilen voor een papiertje?'

'Hoe kom je in 's hemelsnaam aan al dat geld?'

'Allemaal klusjes gedaan voor burens, ik ga sparen.'

'Je kunt een briefje van tien krijgen voor al deze munten,' zegt mama.

'O, geef de andere muntjes ook maar hier.

Als je de tafel netjes dekt, krijg je er een briefje van vijf bij.'

Op maandag gaat Mariska meteen naar Daniëlle.
'Kijk Daniëlle, ik heb al gespaard voor een pony.'
Mariska laat het briefje van tien en het briefje van vijf zien.

'Hahahaha, dat is nog helemaal niets!'

'Maar hoeveel kost een pony dan ongeveer precies?'

'Wel minstens zesentachtig keer zoveel en dan nog veel meer!'

Mariska gelooft Daniëlle niet, maar toch kan ze wel in huilen uitbarsten.

Voor vijftien gulden kun je een speelgoedpony kopen, maar geen échte pony.

Ze moet véél meer geld hebben voor een echte pony.

Mariska denkt: dan moet ik iets beters verzinnen.

6. Actie voor het goede doel

Mariska heeft de beurt in de kring, daar heeft ze zelf om gevraagd.

'Allemaal stil,' roept Mariska zenuwachtig.

Je kunt een speld horen vallen.

'Eh..., ik ga jullie een verhaaltje vertellen over zielige kinderen.

Er zijn overal zielige kinderen.

Kinderen die geen eten hebben, dus ook geen snoep.

Ze krijgen geen melk of limonade.

Alleen maar vies water, waar je ziek van wordt.

Dan gaan ze zomaar dood.

Ze wonen heel ver weg, vooral in Afrika.

Hun huizen zijn erg lelijk, zo ongeveer als onze schuur.

Of ze hebben niet eens een huis.

Ze huilen natuurlijk de hele dag en ik vind dat wij hen moeten helpen.'

Het is een tijdje stil.

'Heeft iemand vragen?' zegt juffrouw Jannie.

'Hoe kunnen we hen dan helpen?' vraagt Jolanda.

'We kunnen helpen met geld, heel veel geld.

Dat sturen we op en dan hebben ze te eten.'

'Maar we hebben toch geen geld,' roept Michael uit.

'Dat kunnen we verdienen,' zegt Mariska.

'Weet je wat, jullie komen vanmiddag bij mij thuis.
Ik ga praten met al onze burenen.

Als wij wat klusjes voor hen doen, geven ze vast
veel geld.'

Allemaal doen ze mee, alleen Daniëlle niet.

Zij woont te ver weg.

Jolanda zegt: 'En wie geeft het geld dan aan de arme
kindertjes?'

'Ik zorg ervoor dat het op de goede plek aankomt',
zegt de juffrouw.

Mariska zit al te wachten, als Jolanda aankomt.

'Jij moet naar mevrouw Schouten, Jolanda,' zegt
Mariska.

'Het onkruid moet gewied worden, drie euro voor
het goede doel.'

Ze stuurt Maarten naar mevrouw De Jong.

Hij moet zware boodschappen doen, want hij is de
sterkste uit de klas.

'Twee euro voor de arme kindertjes,' zegt Mariska.

Anne gaat de ramen lappen van meneer Kooien.

'Doe je best Anne, dan hebben we drie euro vijftig
voor de stakkerdjes.'

En zo is er voor alle kinderen een opdracht.

Mariska heeft de belangrijkste taak.

Als de klusjes gedaan zijn, gaat ze bij de burenen langs
om het geld op te halen.

Als alle kinderen terug zijn, zegt Mariska:

'Jullie hebben heel hard gewerkt, goed zo.

Jullie kunnen naar huis.

Ik ga nu het geld ophalen voor de pot van het goede doel.'

'Mevrouw Schouten geeft zes euro voor in de pot en niet drie.

Je had toch gezegd drie, Mariska?' zegt Jolanda.

'Eh eh... ik heb het misschien niet goed gehoord.

Mijn oren zijn verstopt van het zwemmen.'

'Laat ze dan maar doorspuiten,' zegt Michael.

'De visboer zei dat ik tien euro heb verdiend en jij zei vijf.

Ik snap niet hoe dat kan!'

O jee, denkt Mariska, dat is niet zo mooi.

'De mensen willen gewoon veel meer geld geven voor het goede doel.

Zo goed is het doel.

Nu krijgen de arme kindertjes zeker genoeg te eten en mogen ze ook nog naar school.

Daar hebben wij voor gezorgd.'

Mariska ligt in bed.

Ze kijkt naar de pot met geld op haar bureau en ze denkt na.

Wat moet ze morgen doen, ze heeft nu zoveel geld.

Ze had alles zo goed verzonnen.

De helft voor het goede doel en de helft voor de pony.

Maar die stomme Jolanda en Michael, altijd verpesten ze het.

Het plannetje is mislukt, al het geld moet naar de juf.

Juffrouw Jannie is heel blij met de pot vol geld.
Als ze sommen maken, komt ze bij Mariska staan.
Ze zegt: 'Je bent een lieve meid, Mariska.
Je hebt zo je best gedaan.
We hebben bijna tweehonderd euro bij elkaar!'
Mariska kreunt bijna hardop, tweehonderd euro!
Als ze daarvan de helft voor haar pony had gehad,
was ze al een heel eind verder geweest, maar nu?

7. Helemaal gek van pony's

Mariska kan alleen nog maar aan pony's denken.
Regelmatig gaat ze naar de bibliotheek en haalt er boekjes over pony's.

Ze leest hoe je de manen mooi kunt invlechten en hoe je slobber maakt.

Op de computer kijkt ze naar filmpjes over longeren.

En hoe je op een pony moet zitten als je over een hindernis springt.

Ze droomt elke nacht over een eigen pony.

De droom is altijd hetzelfde.

Ze komt thuis van school en papa en mama zeggen dat ze mee moet.

Ze lopen naar de schuur.

Papa heeft de schuurdeur doormidden gezaagd.

Mama heeft stro neergelegd.

En daar staat Mariska's prachtige pony.

Hij is helemaal wit, met lange manen en hij kijkt brutaal de wereld in.

Op school vertelt Mariska aan Daniëlle dat zij het witte broertje van Spokie heeft gekregen.

Dat ze nu samen kunnen gaan rijden en Daniëlle vindt dat heel leuk.

Maar ja, het is maar een droom.

Mariska haalt wat gras uit de achtertuin.
Uit de schuur pakt ze stro van hun konijn en legt het op de vloer van haar kamer.
Het dekentje van Angelique, haar pop, is nu het zadel.
Uit de suikerpot pikt ze een paar klontjes.
'Remco,' roept ze enthousiast, 'kom je spelen? Jij bent de pony en je naam is Foekie.
Ik geef ponyrijles.'
'Ik heb er helemaal geen zin in om een pony te zijn.'
'Als je geen pony wilt zijn, dan speel ik nooit meer met je.'
'O nou, goed dan maar.'
'Ga maar bukken, dan sta je op je handen.
Je moet wel vier benen hebben.
Wist je dat een pony benen heeft en geen poten?'
'Ik heb maar twee benen en ik wil blijven staan.'
'Wil je nou met me spelen of niet?'
Met tegenzin gaat Remco op handen en knieën staan.
'Nu ga ik je eerst helemaal borstelen en al je manen kammen.'

Mariska kamt eerst de haren op zijn hoofd, maar gaat dan verder met denkbeeldige manen op Remco's schouder.
'Au, je doet me pijn,' zegt Remco.
'Niet zo zeuren,' zegt Mariska, 'heb je ooit een pony horen zeuren?'
Nou, eet je gras maar lekker op.'

Remco schudt zijn hoofd.

'Ik lust geen gras, ik ben geen konijn.'

'Nee, je bent een pony en die lust echt wel gras.'

Maar Remco is vastbesloten.

Mariska denkt even diep na en zegt: 'Dan geef ik je wel een suikerklontje.'

Mariska pakt een dekentje en legt het op de rug van Remco.

Met een riem bindt ze haar pop Angelique vast op zijn rug.

'Dit is de eerste ponyrijles van Angelique,' zegt Mariska.

'We beginnen makkelijk, ga maar in stap.'

Op handen en knieën schuifelt Remco door de kamer.

'Kom op Foekie, je kunt wel harder en Angelique ook, ga maar maar in galop.'

'Ik heb pijn aan m'n knieën.'

Wat een zeur is Remco toch, denkt Mariska.

'Schiet op Foekie,' roept Mariska, 'in galop, anders krijg je met de zweep.'

Geërgerd gaat Remco op de grond zitten, bijna op Angelique.

Nu wordt Mariska echt boos.

'Je bent een erg koppige pony, Foekie, ik zal je wel manieren leren.'

Mariska rukt haar pop los en gooit haar op bed.

Ze klimt zelf op de rug van Remco en

schreeuwt: 'Lopen Foekie, anders zwaait er wat.'

Remco begint te krijsen!

Moeder komt de kamer binnenstormen en sleurt Remco onder Mariska vandaan.

Ze kijkt Mariska boos aan en zegt: 'Ben jij nou helemaal gek geworden?'

Als ze het gras en het stro op de vloer ziet, krijgt Mariska een paar flinke petsen.

'Je ruimt zelf je kamer op,' zegt moeder.

'Ik kom het zo controleren.'

Mariska gehoorzaamt haar moeder snel.

8. Weer naar Spokie

Mariska gaat naar Daniëlle toe.

'Mag ik zondag bij je komen spelen, Daniëlle?

Ik krijg ook een pony en ik wil leren hoe ik hem moet borstelen.'

'Jij een eigen pony?' zegt Daniëlle verbaasd, 'dat lieg je natuurlijk.'

'Nee hoor, mijn oom is ontzettend rijk en hij wil me graag een pony geven.'

'Daar heb je nooit over verteld, over die oom.'

'Nee, maar hij is net komen logeren en hij woont in eh... Engeland.'

'Ik geloof je niet, mag ik hem vanmiddag zien?'

'Nee eh... vanmiddag eh... vanmiddag is hij er niet. Hij is... hij doet zaken.'

'Ik geloof er helemaal geen barst van.

Maar je had toch niet kunnen komen, want zondag gaan we bij opa en oma op visite.'

Dan moet ik een ander smoesje verzinnen, denkt Mariska.

Op zondag gaat Mariska naar moeder toe.

'Mama, wil jij me naar Daniëlle brengen?

Ik ben uitgenodigd om met de pony te spelen.'

Moeder is blij voor Mariska.

'Dat is goed, hoor, trek je oude broek maar aan.'

Ze komen aan bij het mooie huis.

'Het is er wel erg stil,' zegt moeder, 'ik zie niemand. Weet je wel zeker dat je vandaag mocht komen?'

'Jahaa, kijk maar, mama, daar achter het raam zit Daniëlle.'

Mariska opent de deur en stapt haastig de auto uit. 'Beloof je voorzichtig te zijn?' roept moeder haar bezorgd na en dan rijdt ze weg.

Mariska rent vrolijk om het huis heen.

Ze klimt over het hek, holt naar de ramen en ze gluurt naar binnen.

Niemand te zien, ze zijn dus naar opa en oma.

Ze loopt door de tuin naar de stal.

Spokie hinnikt blij, want hij houdt niet van alleen zijn.

Mariska aait hem over zijn grijze neus.

Ze pakt een borstel en gaat de stal in.

Hij is erg stoffig, maar ze borstelt totdat hij helemaal glimt.

Ze kamt zijn manen en zijn staart.

Dan is ze klaar, wat moet ze nu?

'Wil je een stukje lopen?' vraagt ze.

De pony gaat met zijn hoofd op en neer.

'Wat een slimme pony ben jij toch, kom maar mee dan.'

Ze maakt het touw dat aan zijn halster zit los en samen lopen ze door de tuin, heen en terug.

Ineens ziet Mariska het poortje in de haag.

'Kijk Spokie, we kunnen ook naar buiten.'

Ze lopen de hele weg af tot ze in het bos aankomen.
Onder de bomen is het lekker koel.
Spokie knabbelt aan de blaadjes van een boom.
'Ik wou dat we hier altijd konden zijn, Spokie, jij en ik.
Maar misschien kunnen we dit vaker doen, hè?'
Tevreden lopen ze verder.
Het bos is niet groot, ze zijn er snel doorheen.
Ze komen weer bij het open land.

Er staat een oude boerderij met een heel groot weiland eromheen.
'Hihihi,' zegt Spokie, want hij ziet overal vriendjes lopen.
Hij trekt Mariska zomaar mee naar het hek.
Spokie snuffelt aan een zwart met witte pony.
Een grote, zwarte pony komt er aan en hij wil de andere weggagen.
Maar zwart-wit laat dat niet op zich zitten, hij laat zijn tanden zien.
Er zijn ook veulentjes in de wei, ze galopperen

achter elkaar aan.

Eentje gaat steeds met zijn achterste de lucht in.

Mariska staat lachend te kijken, wat hebben de pony's plezier.

Ze probeert de paardjes te tellen.

Dat lukt niet goed, want ze bewegen zo.

Plotseling krijgt ze een idee.

Als ze Spokie nu eens in deze wei zou achterlaten, dat valt toch helemaal niet op?

Dan kan ze iedere dag komen en in het bos wandelen.

Ze probeert het grote hek te openen.

Het hek is heel erg zwaar, maar het lukt Mariska toch.

Spokie draaft de wei in.

Alle pony's rennen achter hem aan.

'Hihihi,' roept Spokie.

De zwart-witte probeert Spokie in zijn staart te bijten.

'Foei,' schreeuwt Mariska, 'kijk uit, Spokie.'

Ze voelt zich heel blij worden.

Ze zou hier wel altijd willen blijven, maar dat kan niet.

Pas na een hele tijd neemt ze afscheid van Spokie.

Mariska loopt terug door het bos en ze is weer bij het huis van Daniëlle.

Er staat een bekende auto voor de deur.

'Mariska, Mariska,' roept moeder. 'Ik sta hier al heel

lang te wachten, ik maakte me al ongerust.'
O, wat ontzettend dom, Mariska heeft niet meer aan haar moeder gedacht!
'Ik eh... heb in het bos gespeeld, er was toch niemand thuis, mam.'
'Heb je helemaal alleen in het bos gespeeld? Dat mag niet, hoor, veel te gevaarlijk. Er had wel iets kunnen gebeuren.'
Mariska knikt en zegt dan: 'Gaan we naar huis? Ik heb honger.'
'Wat heb je uitgespookt in het bos?' vraagt mama.
'Ik eh...? O, ik ben in slaap gevallen, ik was een beetje moe.'
Mariska's moeder kijkt haar aan alsof ze haar niet vertrouwt.
'Dus je hebt niet met de pony gespeeld?'
Wat vraagt mama toch altijd veel, wat moet ze daar nu weer op antwoorden?
'Eh nee, Spokie was er niet. Ze zullen hem wel meegenomen hebben.'
Mariska begint te huilen.
'Nou Maris, laten we dan maar snel naar huis gaan,' zegt mama troostend.
Mariska stapt in de auto en droogt haar tranen.

9. De opsporing

De volgende dag is Daniëlle niet op school.
Juffrouw Jannie kijkt nogal verdrietig.
'Er is iets vreselijks gebeurd,' zegt ze.
'De pony van Daniëlle is gisteren gestolen.'
Mariska schrikt zich een hoedje.
Gestolen, zei de juf gestolen?
'De vader van Daniëlle heeft de politie al
ingeschakeld,' vertelt de juf verder.
'Maar de pony is nog niet gevonden.
Daniëlle huilt de hele dag, erg voor haar, hè?'
Spokie gestolen... de politie, denkt Mariska.
Daar heb ik helemaal niet aan gedacht.
Ben ik die verschrikkelijke dief geweest?
Mariska voelt zich behoorlijk schuldig.
Straks staat de politie voor de deur en moet ze in de
gevangenis!
Als de school uit is, weet ze ineens wat ze moet
doen.

Ze gaat zo vlug mogelijk naar huis.
'Mama, mama,' roept ze al in de tuin.
'De pony van Daniëlle is gestolen, en ik weet
misschien waar hij is.'
'Maar kind, dat is een zaak van de politie.'
'Ik wil Daniëlle helpen met zoeken.'
'Maar waar is de pony volgens jou dan?'

'Eh, ik heb hem, geloof ik, horen hinniken toen ik in het bos was.

Wil jij me naar Daniëlle brengen?'

'Bedoel je nu, op dit moment?' vraagt mama.

'Ik moet nu boodschappen doen.'

'Als we wachten, is hij vast weg en Daniëlle huilt al de hele dag.'

'Nou, vooruit dan maar weer.'

Ze zijn er heel snel.

Daniëlle doet direct de deur open als ze de auto ziet.

'Ik kom je helpen, Daniëlle,' schreeuwt Mariska.

Moeder loopt even met haar mee.

'Waar zijn je ouders, Daniëlle?'

'Die zijn nog een keer naar het politiebureau gegaan, want de politie doet er niet veel aan.'

'Dan wachten jullie tot ze terug zijn, hoor.'

Ik wil niet dat jullie met z'n tweeën het bos ingaan.'

'Ja mama, we wachten wel, ga nu maar.'

'Ik ben zo weer terug.'

'Ja mama, goed mama, tot zo, daag.'

Daniëlle snapt er helemaal niets van.

'Waarom moeten we in het bos gaan zoeken?'

'Ga nu maar mee, Daniëlle, gisteren heb ik Spokie gehoord in het bos.'

'In het bos? Waarom was jij in het bos?'

'Je zou me toch leren borstelen?'

'Nee, we gingen bij opa en oma op visite.'

'O ja, dat was ik vergeten.
Nou, ga je nu mee of niet?'
'We moeten wachten op papa en mama.'
'Dan is Spokie misschien al verdwenen.'
'Ja maar, ja maar, eh...'
'Anders ga ik alleen, hoor.'
'Ik ga wel mee.'
'Schiet op, laten we dan hard lopen.'
Ze hollen tot ze in het bos aangekomen zijn.
Daniëlle kan niet meer, ze gaat op de grond zitten.
'Even wachten,' hijgt ze.
'Ik ga alvast wel vooruit,' zegt Mariska.
'Ik zoek achter in het bos en jij voorin.'

Hijgend komt Mariska bij de wei aan.
Spokie staat daar vredig te grazen.
Mariska kruipt onder het hek door, de pony's kijken haar verbaasd aan.
Ze holt naar Spokie, hij ziet haar aankomen.
Als ze hem wil vastpakken, rent hij weg.
'Kom nou, Spokie, je moet met me mee.'
Maar Spokie luistert niet, hij galoppeert een paar rondjes om haar heen.
Elke keer als ze hem bijna te pakken heeft, loopt hij weer weg.
Mariska kan er wel om huilen.
Straks komt Daniëlle eraan en dan komt alles uit.
Dan helpen geen smoesjes meer.

Verdrietig gaat ze op de grond zitten.
Spokie komt vlak bij haar staan.
Mariska kruipt langzaam naar hem toe en Spokie
stapt weer weg.
Maar dan tilt hij zijn staart op.
Eén voor één vallen de drollen op de grond.
Mariska ziet dat Spokie even niet oplet en
razendsnel pakt ze hem vast.
Net als Daniëlle uit het bos komt lopen, staat ze met
Spokie buiten het hek.
'Spokie, Spokie,' roept Daniëlle dolblij.
'O Mariska, je hebt Spokie teruggevonden!'
Ze zoent de pony stevig op zijn neus.
'Prr,' zegt Spokie.
'Waar heb je hem gevonden?' vraagt Daniëlle.
'Hij stond voor dat hek met de andere pony's te
praten,' zegt Mariska.
'Maar hij kon er natuurlijk niet in.'
'O, wat ontzettend fijn dat Spokie terug is,' zegt
Daniëlle nog een keer.
'Ik ben heel blij voor je,' zegt Mariska.
'Van nu af aan ben jij mijn allerbeste vriendin,' zegt
Daniëlle plechtig.
'Ga je mee naar huis, dan kunnen we het goede
nieuws vertellen.'

Ongeduldig staan de ouders van Daniëlle hen al op
te wachten.
De agent is er ook.
Mariska wil wel wegkruipen.

De agent is vast heel slim, straks raadt hij nog wat er echt gebeurd is.

'Mama, papa, Spokie is terug,' roept Daniëlle.

'Mariska heeft hem gevonden, helemaal achter in het bos, fijn hè?'

Mariska vertelt waar de pony was en de agent begint te lachen.

'Dan weet ik al wat er gebeurd is,' zegt hij.

'Net als bij de familie Blanken laatst.

Daniëlle, je hebt een hele slimme pony.

Hij heeft natuurlijk zelf de deur opengedaan en is toen in zijn eentje op stap gegaan.

Ik zou maar een nieuw slot kopen, meneer.

En we hoeven gelukkig geen dief te zoeken.'

De agent loopt lachend weg.

Pff, denkt Mariska, dat loopt goed af.

'Ik ga meteen een splinternieuw slot kopen,' zegt Daniëlles vader.

'Komen jullie binnen, dan krijg je lekkere limonade,' zegt haar moeder.

'Eerst moet Spokie in zijn stal,' zegt Daniëlle.

'Ik blijf daar tot papa terug is met het nieuwe slot, ga je mee, Mariska?'

Spokie vindt het fijn weer terug te zijn.

Daniëlle gooit brokjes in zijn bak en tevreden begint hij te knabbelen.

'Mag ik hem eens borstelen?' vraagt Mariska.

'Ja, natuurlijk, je bent nu mijn allerbeste vriendin.

Je mag altijd komen om met Spokie te spelen.

Ik zal je leren op hem te rijden.'

Mariska kan haar geluk niet op.
'Dan mag jij op mijn skeelers rijden,' zegt ze.

De moeder van Mariska komt aangerend.
Ze heeft haar boodschappen zo snel mogelijk
gedaan, ze is helemaal buiten adem.
'Je bent toch het bos ingegaan, hè Mariska?' zegt ze
streng.

Dan ziet ze de pony en ze zegt: 'Deze keer zal ik je
geen straf geven.

Ik ben veel te blij dat de pony terecht is.
Maar ik wil dat je voortaan beter luistert.'

De vader van Daniëlle komt er ook aan.

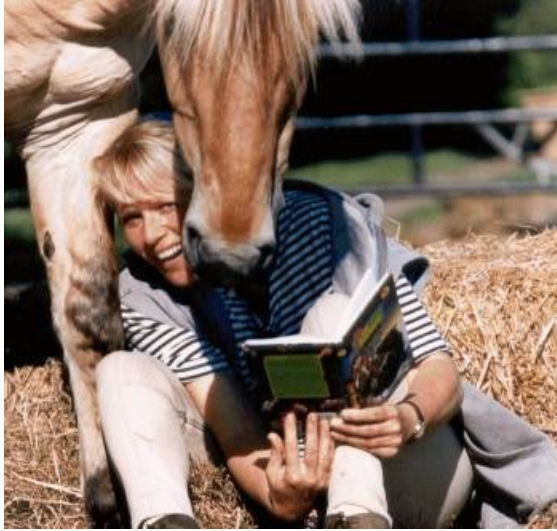
Hij zet het nieuwe slot direct op de staldeur.

Daarna drinken ze allemaal tevreden limonade.

Wie is Stasia Cramer?

Geboren: Op 13 april - jaartal vergeten - in Den Haag (Nederland).

Kleur ogen: Blauw.

Haarkleur: Steeds minder blond, maar gelukkig nog niet grijs.

Lengte: Stokmaat 1.68, ongeveer zo groot als mijn merrie Tonise Louise.

Gewicht: Daar lieg ik altijd over en ik houd niet van liegen.

Woonplaats: Elim, een dorpje dichtbij Hoogeveen, in de provincie Drenthe.

Huisgenoten: Martin, mijn man. Hij is verslaggever bij het Dagblad van het Noorden. Verder hebben we drie honden. Als eerste Mosje, onze terriercombi. Hij is een echte komediant. Als ik een koekje eet, begint hij te trillen. 'Ik ben heel zelig,' zegt hij dan. 'En ik ben pas weer gelukkig als ik de helft van jouw koekje krijg.'

Hondenbrokken lust hij niet. Nou ja, ik ook niet, dus die hoeven we niet te delen. Dan hebben we Senna, de enige échte Parson (dus hoogbenige) Jack Russell in ons huis. We hebben Senna overgenomen van de burens, toen de buurman was overleden. Mosje had Senna namelijk eens stiekem gedekt in hun schuur en dat schept natuurlijk verplichtingen. Afijn, hun oefeningen hebben veel pups opgeleverd, want ze hebben - na dat eerste nest bij de burens van zes jongen - hier een nest van negen en een nest van zes pups gehad. Eénentwintig nakomelingen is niet slecht voor een Nederlandse reu en ook welletjes. We hebben Mosje laten 'helpen', al heeft hij het zelf vast niet als hulp opgevat. Eén van de nakomelingen van Senna en Mosje hebben we

gehouden: Bibi. Bibi was de kleinste van het nest en omdat ik haar diverse keren het leven heb gered (alle tepels waren steeds bezet door dikkere pups), kon ik geen afscheid nemen van mijn lieveling. Wel logisch, maar misschien niet echt verstandig, want Senna en Bibi vechten regelmatig om onze aandacht.

Lievelingseten: Patat mét mayonaise, maar zónder spruitjes.

Lievelingskleur: Azuurblauw met een wit wolkje.

Favoriete muziek: Gouwe oudjes uit de jaren '60 en verder alles waar een beetje melodie in zit.

Favoriete kinderboek als kind: De serie Black, de zwarte hengst van Walter Farley en verder alle zielige dierenverhalen.

Favoriete dieren: Paarden en honden.

Droomwens: Een boek van mij in het Chinees vertaald. Geweldig lijkt me dat. Ik kan niet eens controleren of het wel mijn boek is; ze kunnen me wel van alles op mijn mouw spelden.

Hekel aan: Opruimen (van dieren) en vroeg opstaan.

Hobby's: Paardrijden (verrassing!); lezen (paardenbladen! en spirituele boeken); tv-kijken; pianospelen (moet ik nodig weer gaan doen).

Beroep: Vroeger wilde ik dierenarts worden, maar ik was nogal slecht in biologie. Bovendien kan ik niet goed tegen bloed. Tsjja, wat moet je dan? In het onderwijs natuurlijk! Ik ben dertien jaar lerares maatschappijleer geweest. Nu ben ik parttime kinder- en jeugdboekenschrijfster én parttime paardrij-instructrice en organisator van ponykampen. Ik geef ook lezingen over mijn boeken op scholen en bibliotheken. De lezingen zijn interactief. De kinderen doen mee met een paardenrap en spelen in een vertelpantomime over een meisje dat gepest wordt.

Werktijden: In de winter schrijf ik boeken; in het voorjaar kwast en knutsel ik aan huis en stallen; in de zomer doe ik de ponykampen en in het najaar wacht ik tot het weer voorjaar wordt.

Over schrijven: Ik plaats mijn verhalen graag in de paardenwereld, omdat ik mijn hele jeugd op maneges heb gereden. Behalve door mijn eigen ervaringen met paarden en paardrijden, word ik bij het schrijven ook geïnspireerd door de opmars van Nederland op het hippische wereldtoneel met als grote voorbeelden Adelinde Cornelisse en

Anky van Grunsven.

Emoties vind ik heel belangrijk in een boek. Deze emoties mogen best zwaar zijn. Als kind hield ik vooral van verhalen over dieren: honden die van hun baasje werden gescheiden - en onder de meest bizarre omstandigheden - honderden kilometers aflegden om hen terug te vinden. Prachtig vond ik dergelijke boeken!

Websites van Stasia

*Op **www.stasiacramer.nl** kun je meer verhalen en foto's vinden van Stasia.*

*Voor de ponykampen die ze organiseert, heeft Stasia een aparte website: **www.hippago.nl**. Hier vind je foto's en filmpjes van de pony's en paarden van mini-manege Hippago, de boederij waar Stasia en Martin wonen.*

*Stasia's boeken worden verkocht op **www.ponyboeken.nl**, de website met de beste, de leukste én de meeste ponyverhalen en paardenfilms.*

Op de pagina's hierna vind je informatie over de andere delen in de serie Ponygek Omnibus.

PONYGEK OMNIBUS 2

Een pony als geheim & Vampier op de manege

Stasia Cramer

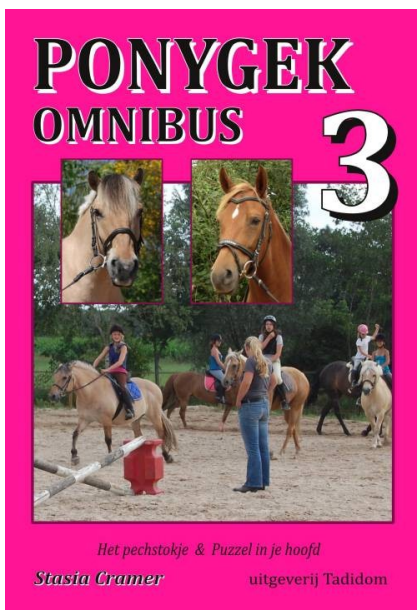
uitgeverij Tadidom

Een pony als geheim

Mees is een kei in ponyrijden. Van Connie mag ze op haar pony rijden. Ze mag ook meedoen aan het kampioenschap. Daarvoor moet Mees wel lid worden van de club. Maar wie zal dat betalen? Haar moeder heeft geen geld. En aan haar vader durft ze het niet te vragen. Wat moet ze doen?

Vampier op de manege

Er gebeuren vreemde dingen op de manege. Het begon allemaal toen Gato kwam, het kleine paard uit Zuid-Amerika. Sloom was hij, overklaarbaar sloom. En onder zijn manen zaten kleine beten. Een enge ziekte? Jeroen dacht dat er een vampiervleermuis actief was en we gingen op zoek. Leuk, dacht ik, samen met Jeroen. Maar leuk is het allang niet meer. Jeroen wordt steeds bleker en hij doet vreemd. En Tsar, mijn lievelingspony, is nu ook ziek. Wat is er écht aan de hand op de manege?

Het pechstokje

Samen met Emma van de manege gaat Tessa op ponykamp. Het kamp wordt afgesloten met een heuse show. Maar vanaf de eerste dag van het kamp wordt Tessa achtervolgd door pech. Het lijkt wel of haar pech besmettelijk is. Kan de show nog wel doorgaan?

Puzzel in je hoofd

Op nieuwjaarsdag organiseert de ponyclub een puzzelrit. Voor de snelste groep is er een mooie prijs. Maar hoe kun je ooit winnen met in je groep een meisje dat bijna niet kan zien en een jongen die expres verkeerde antwoorden geeft? Dan lijkt het geluk toch opeens aan je kant en is er kans op winst. Maar... winst voor wie?

PONYGEK OMNIBUS

4

Te groot voor een pony & Een pony met een rouwrand
Stasia Cramer uitgeverij Tadidom

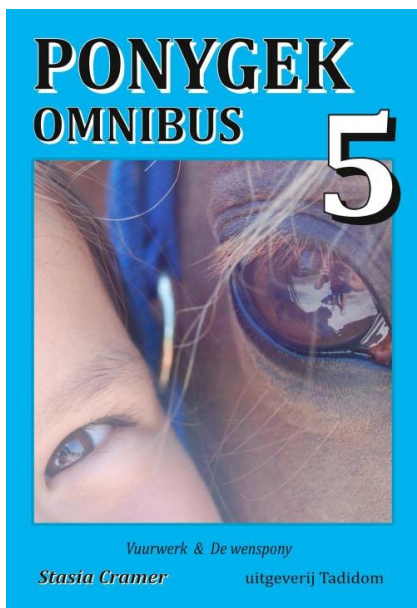
Te groot voor een pony

Cindy wordt te groot voor haar pony Zano. Ze moet hem maar verkopen, vinden haar ouders. Als Wendy's ouders Zano kopen, is Cindy zo verdrietig dat ze nooit meer paard wil rijden!

*Maar dan kopen de ouders van Cindy toch een paard: Tijger!
Zal Cindy ooit op dit mooie sterke dier kunnen rijden?*

Een pony met een rouwrand

Jolijns beste vriendin is omgekomen bij een verkeersongeval. Jolijn is erg verdrietig. Alles deden ze samen, Esther en zij. Esther heeft recht op een mooi eerbetoon, vindt de ponyclub. Maar durft Jolijn op Esthers pony afscheid te nemen van haar vriendin?

Vuurwerk

*Pine viert oudejaarsavond bij opa en oma. Maar jammer genoeg is haar neef Niels er ook. Pine en Niels zijn tegenpolen, water en vuur. De noodstallen, die Pine voor de fjorden heeft gemaakt, worden door Niels afgekraakt. Als het eerste vuurwerk wordt afgeschoten, lijkt Niels gelijk te krijgen...
En Pine staat er helemaal alleen voor!*

De wenspony

*Myrthe is dol op ponyrijden. Haar liefste wens is een eigen pony en dan niet zo'n makke manegepony. Nee, Myrthe wil een echte dressuurpony, een pony die kan dansen. Als Myrthe op een avond drie vallende sterren ziet, doet ze drie wensen.
Ze wenst elke keer een pony die kan dansen.
Zal haar wens uitkomen?*

Stasia over schrijven

Schrijven is een vak, dat je al doende leert

Natuurlijk moet je fantasie hebben. Ik heb mijn hele leven gedagdroomd, een mooie basis.

Maar fantasie is niet genoeg.

Een verhaal moet ook een logische opbouw hebben en een goede technische uitwerking.

Ik heb van een andere kinderboekenschrijver geleerd dat een precieze vertelling van een handeling erg saai kan zijn.

Lees het volgende voorbeeld maar:

Anne loopt naar de voordeur. Ze pakt de sleutel uit haar zak en steekt hem in het sleutelgat. Ze draait de sleutel naar links en duwt de deur open. Ze haalt de sleutel weer uit het sleutelgat en steekt hem terug in haar zak. Dan loopt ze naar binnen en sluit de deur weer achter zich.

Elke lezer is nu al afgehaakt. Wat kan die sleutel schelen?

Beter is:

Anne gaat naar binnen.

Een schrijverstip (heel vaak gehoord, dus zeker niet alleen van mij): schrap alles wat je kunt schrappen.

Je leert veel over jezelf als je schrijft

Zo wilde ik eens een spannend boek schrijven. Dat werd 'Nachtmerrie' (deel 3 van de serie 'Manege de Koning'). Maar ik kon het maar niet spannend krijgen. Ik gaf mijn hoofdpersoon veel te veel steuntroepen. Ik verplaatste me teveel in mijn hoofdpersoon en omdat ik zelf een bang persoon ben, wilde ik haar al die angst ook niet aandoen. Uiteindelijk heb ik het toch voor elkaar gekregen. Door te denken aan een enge film. Je weet wel, zo'n film waarin een vrouw haar auto in een donkere parkeergarage neerzet. Dan zie je als kijker al een paar zwarte schoenen in een deuropening staan, blikkert er een mes in het flauwe licht van het trapportaal en hoor je die engerd zwaar ademen. Dan schreeuw ik: 'Ga daar toch weg, ga weg uit die parkeergarage. Neem voortaan een bodyguard mee en pepperspray of beter nog, zoek een rol in een andere film.' Maar dat mens van die film luistert natuurlijk helemaal niet naar mij. Terwijl de muziek aanzwelt, loopt ze in de val. Toen ik het trucje van de film door had, kon ik verder met mijn boek. Ik plaatste mijn hoofdpersoon buiten de groep. Ze werd buitengesloten en niet geloofd en zo iemand is ineens erg kwetsbaar.

Het moeilijkste van een boek is het begin

Waar, wanneer en hoe begint het verhaal. Ik begin meestal midden in een handeling, gewoon op de gok, wat me op dat moment invalt. Als ik maar een begin heb, zodat het verhaal kan beginnen. Soms verander ik het begin later weer. Mijn hoofdpersoon is dus ergens mee bezig en ik typ de eerste zinnen op mijn computer. Op dat moment gaat er iets vreemds gebeuren. Vooraf heb ik alles verzonnen en bedacht. Ik heb een verhaal gebouwd alsof het een huis is. Eerst beton storten waarop je kunt bouwen, dan de muren neerzetten en het dak erop. Maar terwijl ik zo aan het typen ben lijkt het ineens alsof ik niet meer zelf aan het verzinnen ben. Dan is het alsof het verhaal een eigen leven gaat leiden. Allerlei beelden buitelen door mijn hoofd en als ik mijn ogen dicht doe, dan zie ik een film draaien. Een film in mijn hoofd. De beelden komen gewoon, achter elkaar en ik hoef alleen maar op te schrijven wat ik op de film zie. Ik begin steeds sneller en sneller te typen. Ik ben bang dat ik de film niet kan bijhouden. De volgende dag lees ik wat ik de vorige dag heb geschreven. Vaak ben ik verbaasd over wat er staat. Hoe kom ik erbij? Dit heb ik toch niet verzonnen?

Hier en daar verander ik wat en langzamerhand kom ik weer in het verhaal. Als ik aangekomen ben waar ik de vorige dag gestopt ben, gaat de film in mijn hoofd weer verder. Zo schrijf ik een boek of

een verhaal. Elke dag een paar bladzijden. Na een dag of vier ongeveer heb ik een verhaal af, maar een boek duurt veel langer. Over een dun boekje doe ik ongeveer twee weken en over een dik boek ongeveer drie maanden.

Ik schrijf graag over paarden en verliefdheid

Ik heb zelf mijn hele jeugd op maneges rondgelopen en elke paardenliefhebber weet hoe besmettelijk het paardenvirus kan zijn. Paarden zijn zo, ja, hoe moet ik het zeggen? Ze zijn zo (p)aards. Ze ruiken zo lekker, maken zulke gezellige geluiden en zijn zo groot en warm, zo aaibaar. Inmiddels wonen we op een boerderij en hebben we negen paarden. In de zomer organiseren we trainingsweekends en ponykampen. Stof voor verhalen genoeg dus. Maar ik schrijf ook graag over verliefdheid. Ook al wordt mijn buitenkant steeds rimpeliger, in mijn hart ben ik een jaar of zeventien gebleven. Eindeloos kletsen met vriendinnen, de slappe lach om niets en fantaseren over die ene kanjer. Ach, was ik nog maar zo jong. Toch geweldig dat je de tijd kunt terugroepen door verhalen te verzinnen. Dat is misschien wel het mooiste van boeken schrijven: je bent weer net zo oud als je hoofdpersoon.

Emoties vind ik heel belangrijk in een boek

Deze emoties mogen best zwaar zijn, of sentimenteel. Als kind vond ik boeken met veel emotie erin heerlijk. Ik had dan een goed excuus om te huilen en kon op deze manier veel opgestapelde verdrietjes kwijt. Ik hield vooral van verhalen over dieren: honden die van hun baasje werden gescheiden en honderden kilometers aflegden in de meest barre omstandigheden om hem terug te vinden. Verder was de serie 'Black, de zwarte hengst' favoriet. Maar ik hield ook van echte meisjesboeken. Damesromannetjes vond ik prachtig. Van die stripverhalen, waarin zij hem uiteindelijk kreeg. De zus van mijn vriendin had honderden van die boekjes. Heerlijk gewoon!

Wil jij ook schrijven?

Heb jij ook ponyverhalen in je hoofd die eruit moeten? Kijk dan op www.ponyboeken.nl. Je kunt het hele jaar meedoen met een ponyverhalenwedstrijd. Jouw verhaal wordt op de website gepubliceerd én je maakt kans op een prijs. Wie weet het begin van jouw schrijverscarrière!

Kun je wat hulp gebruiken bij het schrijven? Kijk dan eens op de website www.schrijvenonline.org. Je vindt er veel gratis tips.

Ponygek Omnibus 2

"Een pony als geheim"

Hoofdstuk 1. Ezra

"Het spijt me, maar dit is geen manege," zegt Diny Overmars. Ze wijst naar de pony's, die in ruime boxen aan het gangpad staan. "De pony's die hier staan zijn van de kinderen zelf. Zij zijn lid van de ponyclub. Ik zit in het bestuur. Ik regel de lessen en de wedstrijden. Er is wel een manege in deze regio. Maar dat is ruim twaalf kilometer fietsen."

Mees schudt haar hoofd. Twaalf kilometer is te ver. Dan is ze bijna een uur onderweg. Een uur heen en een uur terug.

Samen met haar vader is Mees pas verhuisd. In hun vorige woonplaats ging ze elke dag naar de manege. Ook hier wil ze dolgraag ponyrijden. Maar dat is niet zo gemakkelijk als ze had gedacht!

"Kan ik dan misschien helpen?" houdt Mees aan.

"Als er een kind ziek is kan ik de pony toch verzorgen? Op de manege reed ik als eerste op de nieuwe pony's. Ik rijd al zes jaar. En ik kan stallen

uitmesten. Ik kan de kinderen helpen met poetsen en opzadelen."

Diny schudt haar hoofd. "We hebben een jongen die de stallen doet," zegt ze. "En de kinderen poetsen hun pony's zelf."

Mees draait zich teleurgesteld om. Ik mis de pony's van de manege nu al, denkt ze. Ik ben al mijn ponyvrienden kwijt. En nu kan ik ook al niet meer rijden. De tranen schieten in haar ogen.

Diny pakt haar bij haar arm. "Misschien weet ik toch wel iets voor je," zegt ze. Ze neemt Mees mee naar de box naast de zadelkamer. Daar staat een lichtbruine pony met lange, witte manen.

Een Haflinger, weet Mees. Wat een mooie pony. Hij kijkt wel triest uit zijn ogen. Misschien is zijn baasje ziek.

"Dit is Ezra," zegt Diny. "Ezra was van Jessica, de dochter van Connie Streng. Jessica is een halfjaar geleden omgekomen bij een ongeluk. Ze reed op haar fiets en werd door een auto geschept."

Mees slaat haar hand voor haar mond. Wat vreselijk, denkt ze. Arme Jessica, arme Ezra.

"Er wordt nu weinig met Ezra gedaan," vertelt Diny verder. "Connie weet niet wat ze met haar moet doen. Houden of verkopen? Ze longeert haar drie keer per week. Weet je wat dat is, longeren?"

Mees knikt en zegt: "Dan loopt de pony rondjes om je heen. Aan een lang touw."

"Precies," zegt Diny. "En af en toe laat Connie een van de kinderen op Ezra rijden. Maar de pony heeft

meer aandacht nodig. Ik zal Connie vragen of jij Ezra een tijdje mag verzorgen."

Diny gaat Connie zoeken. Ze heeft gezegd dat Mees bij Ezra moet wachten.

Mees is bij de merrie in de box gaan staan. Ze aait haar over haar hals. Ze plukt een strootje uit haar manen. Ezra kijkt de andere kant op.

"Vind je het niet leuk om geaaid te worden?" vraagt Mees. "Als je mij niet leuk vindt, moet je het nu zeggen. Want Diny gaat aan Connie vragen of je mijn verzorgpony mag worden."

Ezra laat haar hoofd zakken.

"Je mist Jessica, hè?" fluistert Mees. "Zij was vast heel lief voor je. Nou, dat zou ik ook zijn als je van mij was. Je bent de mooiste pony die ik ooit heb gezien. Op de vorige manege hadden we ook mooie pony's, hoor. Maar die waren erg mager. Ze moesten keihard werken. Soms wel drie of vier lessen per dag."

Mees aait Ezra achter haar oren. Dan kriebelt ze de merrie onder haar kin.

Ezra wrijft met haar hoofd langs haar mouw.

"Vind je me al wat aardiger?" lacht Mees. "Ik wil jou graag als verzorgpony. Maar jij moet mij natuurlijk ook willen als eh... als verzorgkind. Ik zal je elke dag borstelen."

Mees doet met haar handen de borstels na. Ezra sluit haar ogen. Mees kamt met haar vingers door de lange, witte manen.

"Ik zal je manen kammen en je staart borstelen. Ik krab ook elke dag je hoeven uit. Als ze te droog zijn, dan vet ik ze in. En als ze te nat zijn, dan doe ik er teer op."

Mees gaat met haar hand langs het onderbeen van Ezra. De pony tilt gehoorzaam haar voet op.

"En pas als je helemaal glimt, ga ik op je rijden. Niet alleen oefeningen, hoor. De ene keer dressuur. De andere keer springen. Of een buitenrit. Houd jij ook zo van de bossen? Het ruikt er zo lekker als het heeft geregend, hè? Maar we hoeven niet altijd te rijden, hoor. We kunnen ook samen gaan wandelen. Dan kun jij lekker grazen en dan eet ik een banaan. Dat vind ik het lekkerste fruit dat er is."

In haar fantasie is Ezra al haar verzorgpony. Heeft ze buiten niet een strook gras gezien? Lekker voor Ezra om daar even te grazen, denkt Mees. Ze pakt de pony bij haar halster vast. Ze schuift de staldeur open en... Daar staat een onbekende vrouw.

O nee, dat is vast Connie Streng, denkt Mees. Wat kijkt ze boos! Ik had zeker niet aan Ezra mogen komen. O nee, nu heb ik alles verpest!

Ponygek Omnibus 2

"Vampier op de manege"

Hoofdstuk 1. Daar hangt-ie

Eigenlijk hadden we rekenen. Breuken. Omgekeerd vermenigvuldigen of iets dergelijks. In elk geval was het moeilijk en niet leuk. Ik was met mijn gedachten bij Tsar, nee sorry, bij Czarny. Hij was mijn lievelingspony op de manege. Czarny was koolzwart en kwam uit Polen. Dat zei mijn oma tenminste. Mijn oma is Poolse en zij vertelde me dat Czarny 'Zwarte' betekent in het Pools. En dat je zijn naam uitspreekt als 'Tsjarne'.

Op de manege noemde iedereen hem 'Ksarnie' en in mijn fantasie noemde ik hem Tsar, wat ik chiquer vond klinken. In mijn fantasie was Czarny van mij en niet van de manege.

Vooraf tijdens rekenen fantaseerde ik graag. Of als we in de auto ergens naartoe reden. Bijvoorbeeld op zondag, als we naar de hei gingen.

Elke zondag maakten we een zogeheten gezinswandeling op de hei. Een uur flink doorstappen, hallo zeggen tegen de koeien of schapen als we die

tegenkwamen. Dan een halfuur een picknick aan de picknicktafel op de heuvel. Een broodje met pinda-kaas, een liga en een krentenbol. Chocolademelk erbij. Warme in de winter en koude in de zomer.

Daarna weer een uur terug.

Ik had veel liever paardgereden. Je zag voortdurend ruiters over de hei rijden. Alleen, maar ook in groepjes. Rustig in stap, of in volle galop. Ze waren gezellig aan het praten of ze riepen tegen elkaar dat het rustiger moest, of juist harder. Het was een gezellig en vrolijk gezicht. Ik was dan zo jaloers, dat ik geen zin meer had om tijdens zo'n wandeling met mijn tweelingbroertjes te spelen.

Ze waren pas drie, nakomertjes. Je kunt eigenlijk beter zeggen dat ik een voorkomertje was. Ik was acht toen zij werden geboren. Ik wens het niemand toe, een tweeling van drie. Ze zaten aan mijn speelgoedpaarden, aan mijn paardentijdschriften, aan mijn paardenboeken en aan mijn ponyposters. En alles wat hun vlugge vingertjes aanraakten, ging stuk.

Als de tweeling er niet was geweest - ze waren een 'ongelukje', dat had mijn moeder zelf gezegd - dan had ik een eigen pony gehad. Dan was ik enig kind geweest en dat zou ik enig hebben gevonden. Tsar zou dan van mij zijn geweest. Nu moest ik me met mijn fantasie tevredenstellen.

In mijn fantasie reed ik wedstrijden. Dressuur vond ik het mooist. Een eigen kür op muziek, dat was mijn droom. Prachtige balletmuziek. Tsar met mij

op zijn rug in de ring. Ik in zo'n mooi lang dressuurjasje en met een hoge hoed. Tsar in galop. Bij X een pirouette. Dan galoppeert het paard om zijn achterbenen heen en maakt dus een soort cirkel op de plaats.

Applaus van de volle tribune. Foei, jullie horen niet te klappen. De muziek wordt zachter. Van hand veranderen in uitgestrekte draf. Zweven over de aarde. Bij C afwenden. Bij X halthouden en in de piaffe. De piaffe is de draf op de plaats, de allermoeilijkste gang in de dressuur. Ik wist precies hoe het moest voelen. Als je de piaffe rijdt, voel je je koning te paard.

De muziek voor mijn kür had ik al uitgezocht. Ik was nog aan het dubben over de passen, de choreografie. Terwijl ik eigenlijk moest rekenen, had ik een wedstrijdring getekend met alle letters en was ik de choreografie aan het uitschrijven. Ik was zo ingespannen bezig dat ik het gesis dat van achter mij kwam, niet hoorde. Ik schrok pas op toen iemand aan mijn trui begon te sjoeren. Het was Jeroen.

‘Tss, jij weet toch veel van vleermuizen?’ Al zat Jeroen schuin achter me, toch was het de eerste keer dat hij iets tegen me zei.

Ik was verbaasd en veerde op. Meester De Vroed keek in onze richting. Ik draaide me om en probeerde achter de brede rug van Ronnie te blijven.

‘Vleermuizen. Hoezo?’ fluisterde ik.

Jeroen boog naar me toe.

‘Er hangt een vleermuis aan een balk boven de paarden en er is iets vreemds mee. Kom je vanmiddag kijken?’

Ik knikte, misschien wel iets te gretig. De meisjes uit groep acht sloofden zich uit voor Jeroen. Dat had niet altijd iets met Jeroen te maken, dat zeg ik heel eerlijk. Maar zijn vader was eigenaar van de manege waar ook ik reed.

Toen de bel was gegaan, fietste ik snel naar huis om mijn moeder te zeggen dat ik naar de manege ging. Ze snapte er niets van omdat het vrijdag was. Ze dacht eerst dat ik een extra paardrijles wilde nemen en werd al ongerust bij het idee. Toen ik haar duidelijk had gemaakt dat ik alleen maar een vleermuis ging bekijken, vond ze het oké. Mam vond alles goed zolang het geen geld kostte.

Jeroen zat buiten op het bankje naast de ingang van de manege op me te wachten. Hij maakte een eenzame indruk. Hij had geen broertjes of zusjes en woonde samen met zijn vader en moeder in het appartement boven de manege.

Zag ik daar niet iets achter een raam bewegen? O, de gordijnen gingen weer eens dicht. Dat deed Jeroens moeder natuurlijk. Je zag haar bijna nooit en als ze wel te voorschijn kwam, dan zei ze niets. Meestal was ze alleen in het appartement, met de gordijnen potdicht. Volgens mijn moeder had ze een fobie. Dat is een grote angst of zoiets. Mijn moeder dacht dat ze aan pleinvrees leed, maar dat leek me

onzin. In ons dorp was namelijk geen plein te vinden. De meisjes uit mijn klas zeiden dat ze een heks was. Jeroens moeder hielp nooit in de manege, dat kon ze niet.

Myrna wel. Zij mestte de stallen uit, gaf beginners les, maakte zadels schoon en hielp waar ze kon helpen. Ik weet niet eens of ze ervoor werd betaald. Als je Myrna van achteren zag, dacht je dat ze een man was.

Ik lachte naar Jeroen, zette m'n fiets op slot en volgde hem naar binnen. Naast de deur stond een lange zweep, die iemand blijkbaar vergeten was mee naar binnen te nemen. Ik pakte de zweep en sloeg naar een langpootmug. Raak natuurlijk. Ik had niet voor niets urenlang geoefend. De hele zomer lang had er in de buitenbak een lange zweep gelegen. Officieel heet zo'n ding een chambrière. Elke dag was ik wel even op de manege. Als de buitenbak vrij was, oefende ik met de lange zweep. Ik fantaseerde dat ik een paardnummer in het circus had. Ik liet de paarden keihard om me heen galopperen. Ineens moesten ze stilstaan en allemaal tegelijk steigeren. Met de zweep gaf ik aan hoe lang ze in de lucht moesten blijven.

Het was een hete zomer. Bijna de hele vakantie was het stralend warm weer geweest, wel dertig graden. Zodra de paarden gingen zweten, werden ze aangevallen door horden horzels en andere steekbeesten. Mijn circuspaarden werden, net als de manegepaarden tijdens een buitenrit, helemaal gek

van de horzels. Ze schudden wanhopig met hun hoofd en zwiepten met hun staart, maar dat hielp niet. Ik wilde de paarden graag beschermen. Je had natuurlijk allerlei middeltjes in de handel tegen horzels. Je kon de hals van het paard met water en azijn insmeren. Er waren ook spuitbussen te koop. Maar omdat ik in het circus werkte, bedacht ik een andere manier. Ik sloeg de horzels met de zweep van hun hals weg. ik moest natuurlijk goed uitkijken dat ik alleen de horzels raakte en niet de paarden. Daarom oefende ik elke dag, urenlang. Ik legde stenen neer in de bak, waarop ik kon leren mikken. Ik hing strotouwtjes aan de hekken, die ik er probeerde af te slaan. Ik gooide pingpongballetjes omhoog, die ik in de lucht probeerde te raken. Nee, het was niet vreemd dat ik die langpootmug uit de lucht sloeg.

Als je de manege binnenliep, had je rechts een zadelkamer, dan drie grote boxen voor pensionpaarden en daarachter nog vijftien stands voor pony's en paarden. De paarden werden van elkaar gescheiden door balken die aan een touw hingen. Soms trapte een paard een balk los, zodat die met veel kabaal op de grond stortte. Dan was er paniek in de tent. Meestal stonden de paarden rustig aan hun hooi te knabbelen of te dutten. Tegenover de stands, aan je linkerhand, had je de binnenbak. Als ik me uitrekte, kon ik net boven het houten beschot de manege inkijken.

Monique reed in de bak op haar pony Plataan. Misschien is 'reed' een verkeerde uitdrukking. Plataan had maar één versnelling en dat was de uitgestrekte galop. Ze scheurden samen door de bak.

'Hoi.' gilde ik en Monique zwaaide naar me. Net als de andere meisjes uit mijn klas was ik stikjaloers op Monique. We wilden allemaal wel een eigen pony. Jeroen trok me snel mee. Hij had nog steeds niets gezegd, maar ik vond het al leuk genoeg om achter hem aan te lopen. Als de zoon van de eigenaar je op de manege uitnodigt, dan heb je het ver geschopt, dacht ik. Dat verhaal van die vleermuis was vast een smoes. Jeroen vond me natuurlijk leuk. Of in elk geval vreselijk aardig. Bij de laatste stand stond hij stil en wees naar boven. 'Kijk daar,' fluisterde hij. Zijn stem klonk bijna plechtig. Daar hangt-ie!